

Sanch Nova

REVISTA CATALANA MONTANYENCA

SANTORAL.

- Avuy 26 de Maig.—PASQ. PENTEC. S. Felip Neri fdr. y S. Eleuteri p. m.
 Dill. 27.—(Abans ✕). Lo venerable Beda pbre.
 Dim. 28.—(Abans †). S. Just b. y S. Just cf.
 Dimec. 29.—Sta. Teodosia mr.
 Dij. 30.—S. Fernando rey d' Espanya y S. Félix I p.
 Div. 31.—N.ª S.ª Reyna y Mare del Amor hermós y Sta. Petronila vg.
 Dis. 1. de Juny.—Sts. Enecon ab. y Fortunat, cfs.

QUARANTA HORES.—Continuan en la iglesia del S. Hospital.—La exposició de S. D. M. comensará á dos quarts de 7.

MERCAT D' OLOT.

Preus en la Plassa del dilluns últim.

MIDA DE 80 LITROS.

Blat.	18'00	Ptas.
Mastay.	17'00	«
Blat de moro	14'25	«
Fajol.	12'50	«
Mill.	15'00	«
Panís.	15'00	«
Mongetes.	26'00	«
Fabás.	16'00	«
Besces.	20'00	«
Ljubins.	12'00	«
Patates (carga).	15'00	«
Ous (dotzena).	00'80	«

Núm. 48

SURT ELS DIUMENGES
REVISTA CATALANA MONTANYENCA

PERA SUSCRIPCIONS Y ANUNCIS

dirigirse á la

Imp. de Narcís Planadevall, Sant Esteve 29.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Un any. 5'00 Pessetes.

Semestre... .. 2'50 «

Pago adelantat.

JA HI TORNÈM

(Acabamen.)

La segona disposició en nostre concepte laudable que 's trova en el Real Decret de 'n Romanones es el restabliment de la llei fonamental d'Instrucció segons la qual s'exigeix títol acadèmic suficient á tothom qui vulgui examinar formant part del tribunal oficial, als alumnes que privadament ha ensenyat y preparat. No 'ns ho han pás de dir, perquè ja ho sabem, que 'ls títols no donan ciencia, es cert; però no ho es menys que malgrat alguns *títols sense home*, ne suposan poca ó molta y sempre ne suposan més que no pás la carencia dels mateixos títols. Si ens proposem la qüestió sobre ser ó no, més convenient en un Estat el lliure exercici de tota mena de carreres sense més limitació que la falta de clientela ni més garanties que les que 'l públic concediria als que desempenessin la seva obligació á gust del mateix, ó bé si es més encertada la restricció de certes professions als

que poden ostentar títol suficient, diriam que no ens hi hem pás pensat prou encare pera donar satisfactoria resposta; pro la qüestió no es aquesta, já que 'n el Estat espanyol no 's coneix semblant llibertat. Siguént donchs aixis, no permeténte á ningú qu' exerceixi de metje, apotecari ó advocat si no es per lo menys llicenciat en Medicina, Farmaacia ó Lleys tempoch deu permetres exercir el professorat á qui no sigui llicenciat en Lletres ó Ciències ó bé tingui en les Escoles especials y Normals acreditada la seva suficiencia segons les ensenyances á que vulgui dedicarse.

Farém notar de pas que l'ordenar que 's compleixi la llei donant per acabades certes exempcions que ab discutible justicie s'havian otorgat, no vulnera els drets de ningú, já que si bé 's confonen sovint els *drets* ab els *privilegis* nosaltres havém de considerar desapassionadament la qüestió y per lo tant regoneixer que si aquells dimanen d'una *llei* y aquests del us de fruit d'una *gracia*, eran per privilegi y no per dret fetes aquelles concessions. Al contrari; sempre havém cregut qu'

era abussiu el permetre la intervenció en els tribunals oficials d'ensenyansa al personal sense títol, ja que se'l feya de millor condició que'l personal titolat, donchs al pás qu'aquest té concedit l'examinar sols de les assignatures que pertanyen á la secció de Ciències ó Lletres segons la naturalesa del seu títol, aquell sense cap requisit acadèmic podia entrar en tribunals tant d'una, com d'una altre secció.

Ademés, aquesta disposició es favorable als mateixos individus avants dispensats ja que ó tenen els coneixements necessaris per ensenyar y examinar, ó no; si no 'ls tenen, deuen ser exclosos ab tota justícia y si 'ls tenen es joch de poques taules el procurar-se'l corresponent títol que augmentarà son prestigi al posarlos en situació de no tenir qu'agrahir al Govern l'almoyma d'aquella dispensa. També els afavoreix en el sentit de que si semblant Decret prospera (que 's difil augurarli llarga vida en el país de S. M. D.ª Influencia) evitarà la repetició de cassos com el que cridava l'atenció á Barcelona, de que cert individu que s'havia sortit d'una Congregació autorisada per examinar sense títol, se vegés reduhit á donar conferencies de llatí (que per cert ho feya bastant malament) al noys curts ó desaplicats, després d'haverse sentat pomposament al costat de gayre bé tots els catedràtics oficials, examinant de gran número d'assignatures.

L'únic reparo que trovém en tot aixó el manifestarém ja que si'l callessim ens podrian titllar de parcials. Regoneixém que'l Ministre, desitjós de rehabilitar l'ensenyansa de l'Estat tant atròtinada baix els temps de la anterior dominació conservadora durant la que en plé Con-

grés, y empleant la coneguda arma de mala ley, d'atribuir á la massa general els abusos de contats professors, se propalaren tota mena de dieteris y calificacions groixudes contra'l profesorat oficial, ha prés ab escreix l'empenta y al fer el salt, s'en ha anat á parar un xich més enllá de lo que convenia, negant el vot y conservant sols la veu al dignes catedràtics particulars que 's trovan adornats del corresponent títol. Aquí havém de dir que segons nostre humil pro experimentat concepte, havia de respectarse á aquells el dret d'examinar als seus alumnes entrán ab veu y vot á constituhir els tribunals.

Com á resúm de lo que havém manifestat dirém que si'l Decret de que acabém de parlar s'hagués limitat á suprimir comissions de exámens, allunyar als intrussos de l'ensenyansa y unificar les diferentes classes de matricules, privades, doméstiques y lliures baix la denominació de *particulars* en contraposició á les *oficials*; empró hagués conservat la manera d'examinar com fins ara y sobre tot hagués mantingut les oposicions á premis com se venían fént en les que la competencia entre 'ls alumnes privats y oficials era noble y de bona ley, hauria rebut son autor el Sr. Compte de Romanones la doble satisfacció produhida per les queixes melindroses dels vividors de la ensenyansa y pels aplausos de les persones sensates qu'ansian veure l'Instrucció Pública á la major altura possible.

A. C.

COSES DEL DÍA.

Nostres lectors estaran enterats ja de la tremenda batalla lliurada a Barcelona entre 'ls elements caciquistes, tentaculs del gran pólip madrileny y les masses honrades y la grant victoria per aquestes conseguida. Les hores de lluyta han sigut de prova donchs el cranch del caciquisme estava ben arrapat y ha defensat la seva vida ab dents y ungles es á dir valentsetde tots els medis desde la innocenta comedia fins á la il·legalitat més criminal. Allí s' ha vist de tot; rodes de perdularis usurpant els noms dels vius y dels morts, interventors venuts al or dels politichs d' ofici, presidents de mesa tant bruts de mans com de conciencia trampejant y fins fugint ab les actes sota 'l brás empaytats per la gent de bé al crit de ¡via fora lladres! y defensats per pinxos y ab la teya á la má, cassinos politichs funcionant com á oficines fraudulentas, treballant á l' ombra com els moneders falsos y tots salvaguardats sota 'l manto de l' Autoritat que 'ls prestava fins ses propis empleats.

Aixó no es nou; aixó passa per tot hont hi ha un encasillat ab patent de corso que son casi tots, sols qu' allí s' han topat ab un poder ben organísat, y ab una corrent poderosa y ben dirigida y ab un valor civich ab el que no hi contavan y tota la bruticia ha sortit á la llum del sol pera escandol de propis y estranys.

L' infamia continuava encara després de les eleccions; el Governador telegraflava el triomf dels encasillats y 'l casiquisme anava á consumir el robo que ja no deu anomenarse tupinada. Pero com més han apretat el cargol més á crescut l' onada d' in-

dignació santa y 'ls cacichs ja tratava de capitular; ni aixó 'ls valgué, vegentse obligats á rendirse á discreció.

Ha triomfat donchs en tota la linia la candidatura regionalista ó catalanista que d' una manera y altre la veým auomenarse y per més que 'l catalanisme y fins el regionalisme d' alguns d' ells no sia tal volta tant depurat ó tant radical com el que nosaltres professém y proclamém, no podém menos que alegrarnos del seu triomf. Ens n' alegrém en primer lloch perquè 'ls creyém persones rectes, honrades, plenes d' amor per Catalunya y animats de vius desitjos de treballar en son profit, ens n' a'agrém perquè han triomfat empunyat la bandera de la moralitat devant d' aquesta asquerosa lepra del caciquisme á qui més que ningú deu atribuirse l' obra corruptora de nostra terra, ens n' alegrém per l' efecte aclaporador qu' ha produhit en les colles dels politicayres anticatalanistes *enragés* de Madrit y de provincies y 'n fi en n' alegrém perquè representa 'l triomf de la legalitat, del dret y la justicia.

Aquest triomf tal volta no 'l podém pás calificar de triomf del nostre catalanisme, però si á boca plena 'l proclamem triomf de l' opinió, remoguda per les nostres doctrines y una valenta orientació cap els ideals que proclamem. Barcelona de momentes de creure que 'n treurá un resultat positiu de la desfeta del caciquisme que la podria y es d' esperar que 'l seu exemple aixequi 'ls cors dels demés catalans que gemegan sota la mateixa ferula.

La Exposició Íntima del «Institut Olotí» y la premsa Barcelonina.

Diario de Barcelona, del día 9 de Maig.

De esas poblaciones de Cataluña, donde el estímulo para las cosas de la inteligencia está reducido á la mas ínfima expresión y en las que la vida se desliza insensiblemente sin agitaciones y casi sin aspiraciones morales, se exceptúa casi exclusivamente la villa de Olot, la población de la verde campiña, que el alforfón alfombra de blanco, en los días en que se abren las rosas y los alberchigos empiezan á soltar sus flores sonrosadas. Allí, pacíficamente dormida entre los brazos de las montañas catalanas, viiendo de sus mercados y ferias, ante el espectáculo inmutable de sus bosques y alamedas solitarias, de su tranquilo y modesto río y de su cielo pálido, allí hubiera permanecido estática, como tantas otras, sin mas ambición que su pequeño comercio, su agricultura y sus expansiones patriarcales, si uno de sus hijos predilectos no la hubiera sacado de su marasmo impulsándola por los senderos del arte, como otros la condujeron por el de la ciencia y de las letras.

Seguramente Olot hubiera seguido la suerte de sus poblaciones hermanas, si la familia Vayreda, y en especial D. Joaquin, no le hubiera dado el lustre de su nombre cuando el renacimiento de la pintura en Cataluña le vió figurar en uno de los sitios mas preeminentes. Bien puede decirse que, en el terreno del arte, por Vayreda se conoció Olot. Diólo á conocer no solamente por sus personalísimos cuadros, donde se reproducian los frescos márgenes, los húmedos prados con sus manzanos y almendros en flor, las risueñas llanuras de *fajol* donde se secaban los rebaños al cuidado de las típicas pastorcillas, sino porque con esos cuadros, movió la curiosidad y el deseo de los artistas de la ciudad por conocer la pintoresca tierra que tales encantos ofrecia á la imaginación del artista.

El llamó á los pintores de Cataluña, que á no tardar tomaron posesión de aquella espléndida naturaleza y la trasladaron á sus cuadros. Esto engendró frecuentes relaciones de la villa montañesa con la ciudad, cambiando sus impresiones de arte, sus pro-

cedimientos y sus entusiasmos, hasta el punto de constituir un centro artístico que se fué desarrollando con la influencia de otros artistas olotenses, entre ellos Berga y Vayreda (M.) y luego con el movimiento veraniego que hizo de Olot sitio predilecto de expansión y recreo.

Así se explica, á nuestro juicio, la vida artística, relativamente espléndida y en verdad inusitada que se observa en Olot, comparándola con la que presentan poblaciones de su importancia.

Cuenta aquella población, no tan solo con literatos y artistas de significación, que mantienen y refinan la cultura intelectual de la población, sino con centros y corporaciones que tienen por objeto esta misma cultura y velan por la expansión intelectual.

Entre ellos, el *Istitut Olotí* cuenta con una sección de Bellas Artes, que, como muestra de vitalidad, ha tomado el acuerdo de celebrar periódicamente exposiciones de pintura, de las que es la primera manifestación la instalada actualmente en el Salón Parés.

Su principal importancia y la que con preferencia debe fijar la atención del aficionado, está en ser manifestación del temperamento de una comarca, de su inclinación á las Bellas Artes, y en representar un esfuerzo extraordinario en mantener su culto, alejada como está de todo ambiente y no teniendo para encender su inspiración mas que las pompas de la tierra y los fulgores del espacio. Una exposición como la instalada en el Salón Parés significa un poder de abstracción vigorosísimo, un dominio por todo extremo laudable sobre la vida del pueblo; aquella significa horas robadas al casino y al café, días de ausencia de las mesas de tresillo y de las insípidas reuniones danzantes; significa alejamiento de la política de campanario, desprecio de los tejes manejes concejiles; significa tiempo consagrado á las nobles luchas del pensamiento, á los generosos halagos del arte; significa, en fin, que el artista, por las circunstancias de aislamiento en que se halla, ha debido formarse un mundo, ha debido crearse un ambiente y vencer valerosamente la aplastadora monotonía de estos días incoloros que nacen y se agotan iguales, soñolientos, con placidez enervante, en las poblaciones de tercer orden.

Y, no obstante, véase en estos cuadros, y singularmente en esos estudios, la nota varonil, la plasticidad de un arte algo rudo,

pero de amplia concepción y traza sincera; véase en ellos la representación de una aptitud nativa que se manifiesta en sus mismas obras, en ese natural que tiene su principal encanto en su aire montañés y su principal belleza en la misma rusticidad que le inspira.

Berga y Boix, el respetable maestro, con sus estudios y apuntes llenos de jugo, de mancha firme y ambiente justo; Berga y Boada, con su galería de retartos al lápiz, algunos de ellos con rasgos de carácter felizmente sorprendidos; Domenge, paisajista notable en sus cuadros «Posta» y «Camí del Bosch»; el Reverendo Gelabert, mostrándose colorista distinguido en «Plá de la Selva», Francisco Estorch, Ramón Estorch y Luis Pla, aportando también interesantes notas, estudios y dibujos en los que revive la región donde se inspiraron, Mariano Vayreda, que espone, entre un gran número de apreciables notas de color, un cuadro titulado «Rosalia» en el que se desarrolla con esquisito sentimiento un «Idili» del Reverendo Verdaguer. Algunas señoritas, Barnadas, Masegur, Masllorrens y Oriol, demuestran también en los apuntes que presentan sus condiciones para el arte, lo propio que los señores Alibés, Ribas, Salichs y Torras, son la meritisima legión que se dedica a enaltecer con su estudio y con su arte la comarca que fué su cuna, el rincón querido de esa Cataluña, donde se mecen sus tradiciones familiares. Honor a ellos.—S. Trullol y Plana.

La Publicidad, de Barcelona del día 7 de Maig.

La sección de *Bellas Arts* del *Intitut Oloti* ha organizado en nuestra ciudad una exposición de sus socios, entre los que figuran algunos artistas al lado de distinguidos aficionados.

Digna de ser visitada es esta manifestación de la actividad artística de una villa de montaña, centro intelectual de la provincia de Gerona. Ejemplo único en Cataluña y con seguridad en toda España, hace pensar en la gran dosis de fé y entusiasmo de que se hallan poseidos sus promovedores, quienes sin más auxilio que su laudable fuerza de voluntad y el concurso de la espléndida naturaleza que les rodea, han logrado ca-

racterizar una escuela, no por pequeña menos digna de atención.

En el Salón Parés figuran 263 obras, en su mayoría dibujos al carbón y notas de color, viéndose aquí y allá algunos cuadros de mayores alientos.

Entre este gran número de reproducciones, descuellan a primera vista las del maestro cuya tenacidad tan óptimos frutos ha dado. Nos referimos al veterano José Berga y Boix, a quien le hubiera bastado exponer los dos cuadros, «Plá y montaña» y «Desde'l meu taller», para acreditarse de excelente maestro en la pintura de paisaje, si no hubiése querido corroborar sus méritos con una preciosa colección de estudios e impresiones del natural, de los que únicamente aparece difícil la elección, tan buenos e interesantes son cada uno en particular.

La mejor obra, sin embargo, que ha producido, es su propio hijo Berga y Boada, quién no solo ha heredado el talento de su padre, sino que es el único de los jóvenes que muestra reales condiciones para el arte.

Su colección de dibujos al carbón, si acusa una productividad asombrosa por su número, es recomendable por alguno que, como el retrato de su padre y el estudio de una cabeza de una niña que viste cuerpo encarnado, acreditan la firmeza de su lápiz cuando, de encajar se trata.

También expone algunas notas de color no tan delicadas como las de su padre, pero en cambio más vigorosas y concisas.

Mariano Vayreda nos gusta más en sus impresiones, que en su cuadro «Rosalia», un poco amazotado, y duro de color. En las «Notas matinales» intenta concluir ciertas fugaces entonaciones que, de estar bien sorprendidas, daría en efecto idea precisa de la hora. Son dignas de elogio sus «Notas de color».

Otro de los artistas que se presenta bien petrechado es Melchor Domenge. Sus «Notas de color» son las de un conocedor del paisaje, que sabe desarrollarlas en sus cuadros «Posta» y «Camí del Bosch».

José Gelabert tiene un bonito cuadro «Plá de la Selva»; y más estudios exponen Ramón y Francesch Estorch, del último de los cuales son cuatro *panneaux* decorativos, simbolizando la Caza, la Pesca y la Música, bastante duros de modelado.

De Celestino Devesa y Luis Pla, son los demás estudios al óleo que completan ésta

sección acusando buenas cualidades en sus autores.

Un grupo de alumnos de las Escuelas de Bellas Artes espone algunos apuntes suficientes á probar lo que puede la educación artística en un centro de tan reducidas pretensiones. Así se comprende se llegue á formar el gusto de las clases inferiores.

Si Olot pueda prolongar indefinitivamente esta enseñanza, no tardará medio siglo en convertirse en un pueblo de artista.

FRANCISCO CASANOVAS.

En vista de la falta de material d'espai y sent tants els periòdichs que s'han ocupat de l'exposició del «Institut Olotí», després d'aquestes dues resenyes que publicuem complertes ja no publicarem de les altres més qu'aquells parrafos que fan referència á l'obra en conjunt de nostra «Institut».

SECCIÓ COMARCAL.

CAMPRODÓN.

21 de Maig.

A causa de les persistents plujes que des de fa algun temps venim sofrim y la desídia de nostres consellers, tenim uns carrers qu'ens avargonyeixen y fan molt poch favor á l'administració municipal. L'única part de nostres carrers que s'fa transitable per forsa son les asseres y encara aquestes son ocupades y serveixen moltes vegades (sobretot en dia de mercat) de mostradors per alguns vehins poch escrupulosos.

El divendres de la prop passada setmana á la tarde, caygué en alguns indrets d'aquesta comarca una regular calamarsada que causá alguns danys.

Se troba malalalt d'algun cuydado nostre amic el Sr. Alcalde d'aquesta D. Ignasi Casabó. Celebrarem una prompta millora.

El diumenge 20 del que cursa, la societat «La Camprodonense» doná un ball de socis qu'es vejé molt concorregut y animat per boniques elegants y ben vestides fadrines de

nostre vila que foren galadment festejades y obsequiades pels sosis.

Per el diumenge que vé ó sia el dia 26, f'esmentada societat te preparada una extraordinaria funció teatral.

El corresponsal.

BESALÚ.

24 de Maig.

Fonda pena causá la mort de la senyoreta D.ª Pilar Cambó y Batlle á la flor de la joventut, jermana de nostre amic y company de causa en Francesch. ocorreguda en el dijous passat diada de la Ascensió. A la finada la adornaban tantes virtuts, que li feyan guanyar l'estimació, no sols de tota la familia sinó que també á totes les persones que tenian ocasió de tractarla. A les bondats del seu cor, se hi juntaban un delicat sentiment de simpatia per el nostre ideal y per les coses de la terra, com ne vá donar prova en la confecció de la Senyera d'aquesta Agrupació, en la que hi prengueren part les principals senyoretas d'aquesta vila, essent la jermana del nostre amic, l'ánima d'aquella escayenta manifestació de patriotisme.

En el clós de la familia aurá deixat un buyt que sols conseguirá omplir tota la resignació cristiana, y la seguretat de que Deu aurá premiat les virtuts de la difunta ab la seva ánima en la gloria.

El acte del enterro fou del tot concorregudíssim, resultant ser una verdadera manifestació de dol aixís com també ls funerals celebrats dimars passat. Rebin el nostre amic y sos desconsolats pares y jermanes el testimoni de notre més sentit condól.

El corresponsal.

CRÓNICA LOCAL.

Avuy y demá deu tenir lloch á l'Assamblea de Tarrasa la deliberació de les conclusions proposades per la ponencia y que se refereixen á aclarar lo que sobre eleccions s'ha via estatubit á l'Assamblea de Reus.

A poguer disposar de més espay hauriam publicat les dites conclusions més ja que no 'ns ha sigut posible ho farém en quant siguin aprobades ó ab les modificacions que de la delibació ne resultin.

Desitjém als assemblehistes serenitat, y bon acert, en fer feyna profitosa pera Catalunya.

—

El senyor Marqués de Camps diputat novament elegit, ha repartit ab profusió el següent document redactat (com se suposa) en nostra llengua.

Als vehins del Districte d' Olot.

Per segona vegada acabo de rebre de vosaltres l' investidura de Diputat á Corts per aquest Districte y, de la mateixa manere que ho vaig fer en 20 d' Abril de 1899, me considero avuy obligat á donarvos un públich testimoni del meu agrahiment y oferirvos, solemnement altra vegada, lo meu ferm propòsit de consagrar tota la meva bona voluntat y tot quant jo puga á vostre servey y á la prosperitat d' aquesta hermosa comarca.

Allavors vos vaig assegurar que la meva candidatura més que política era una candidatura de pau y avuy puch tenir el legitim orgull de repetirho, per quant abonan la meva afirmació, además de la meva reelecció, les meves gestions durant els dos anys que vos he representat en les Corts.

El meu criteri de dos anys enrera, refermat per fets que seria inmodestia retraure, vos lo ratifico avuy ab májor convicció y energia, resolt á sostenirlo pera defensar les vostres tradicions que son també les meves, esperant fermament que ab aquesta orientació hem de trovar el remey dels mals que tots lamentém.

Y resolt cada dia més á no fer promeses, però si á treballar ab zel y constancia per tot quant puga interessarvos s' ofereix de nou á tots vostre agrahit amich y diputat.

El Marqués de Camps.

Olot 23 Maig de 1901.

Ab moltíssim gust preném nota dels oferiments y propòsits que manifesta nostre diputat en son escrit que creyém tant més sincers y lleials per quan els fá després de la elecció y no avans com es costum massa sovint en els que parlan sols pera encobrir sos propòsits que may son els dels seus electors. Recórdissen sempre el Sr. Marqués de Camps de qu' es catalá y de que son catalans els que l' han elegit. Y que Deu li dongui pit y empresa pera treballar pel be de nostra terra.

—

La administració de l' Empresa del alumbrat públich y particular de la senyora Viuda de Vayreda ens prega posém en coneixement del públich, que ha deixat de formar part del personal de dita empresa don Baltasá Badia que fins ara venia desempeñant els dos carrechs de cobrador y oficial electricista. El carrech de cobrador lo desempeñarà don Francesch Sadurni y 'l d' oficial electricista don Antón Bertran. Aquest, viu al carrer de Sant Esteva número 18, hont podran els abonats dirigir els recados referents al servey.

—

Demà tindran lloch los rosers de Rindaura y de Sant Feliu de Pallerols, els quals solen ser moltíssim concurreguts, sens dupte á causa de ses bones y dradicionals costúms.

Un d'aquets dias un noy de Sant Joan les Fonts anomenat Elias Prat tingué la desgracia de caure á una corrent d'aygua, siguent arrastrat per la mateixa, dins d'una mina d'uns 50 metres de llargada, tinguent la sort de sortir á l'altre cap sens més conseqüencias que 'l corresponent espant, cosa que 's pot contá com á miratele.

Divendres prop passat morí en la vila de Camprodón nostre estimat amic, l'industrial y actual Alcalde de la mateixa, D. Ignasi Casabó fill de nostre vila. Doném lo més sentit pésame á sa desconsolada familia.

Pel districte de Manresa ha sigut reelegit D. Leonci Soler y March el diputat catalaniste que tant se distingí en el Congrés passat defensant la causa de Catalunya y proclamant les bases de Manresa. Ne cal dir qu'ha tingut de lluytar contra totes les montruositats governamentals, aprofitades per un diputat republicà esquinçat, posat al servey de la monarquia, el Senyor Junoy, més la justícia y 'l valor civich de 'ls seus electors, ha triomfat de tot. Ens n'alegrém.

També per La Seu d'Urgell havia

triomfat un altre candidat catalá y regionalista el Sr. La Rosa contra 'l Duch de La Seu que fa alguns anys disfruta d'aquell districte com d'un feudo: havia triomfat [més l'acte se l'ha endut 'l Duch per una majoria de menos de cent vots si bé tant tarada y abonyegada per les gravíssimes protestes que l'afectan, que 's creu que no passarà. Per Girona, Santa Coloma y Vilademuls, han triomfat aquells senyors castellans de quins no se sent á parlar sinó en la época de les eleccions.

La *Gaceta* ha publicat l'autorizació dels estudis pera el trassat d'una vía férrea desde Ribas á Puigcerdá.

Hem rebut del Sr. Secretari del Certamen de Berga un cartell adicional ab motiu d'haver rebut tres premis més. L'exces d'original ens priva de insertar aquet suplement que ademés prorroga l'admissió de treballs per fins al 29 del corrent, més si algun de nostres llegidors pot convenirli, en aquesta impremta está á la seva disposició.

OLOR.—Imp. de N. Planadevall.—1901

DEFUNCIONS Y NAIXEMENTS

registrats en eixa vila, desde 'l 18 al 25 del actual.

Parroquia de Sant Esteve

DEFUNCIONS				
Dia	Noms y apellidos	Domicili	Estat	Anys
24	Tresa Socarrats Pujolar.	Firal	soltera	18
24	Bartomeu Bartroli.	M. ^a Subiras	solter	26
Noys, 0.		Noyes, 0.		
NAIXEMENTS				
Noys, 8.		Noyes, 2.		
Total defuncions, 2.		Total naixements, 10.		

BARCONS Y C.^A

BANQUERS

Facilitan préstams á curts y llarchs passos en petites y grosses cantitats.

LO POSITIU

AVIS AL PUBLICH; En l'acreditat establiment de sastreria de

JOAN BELLAPART

situat en el carrer de Sant Esteve, núm 9, de aquesta vila s'ha rebut un complet y variat assortit de géneros última novetat pera la estació d'estiu, confeccionanse trajos á mida desde 'l módich preu de 20 ptes. en avant, competint, d'aquesta manera, en baratura, gust y elegancia, ab les sastreries y basars de robes fetes més econòmichs de Barcelona y altres capitals.

SADERRA, PRAT Y C.^A

BANQUERS

Olot (Valls nous.-1.)

Comptes corrents, giros dintre y fora d'Espanya, depósits, descomptes, comissions, pagos á totes les dependencies del Estat y de la Provincia etc.

Pera la compra y venta de valors, aquesta casa compta ab agents en les plasses mercantils de Barcelona, Madrid y Paris.

Se negocian los cupons del próxim nmuecti.